



23-метровият прототип на истинският кораб

тива, че не искат точно те да са пречката за довършването на нещо толкова голямо.

КАК ДА ЗНАМ ДАЛИ ДА ЗАПОЧНА

Всички хора имат мечти. Но повечето от тях остават нереализирани. Християните, като хора, разчитат на помощ от

Удо Грибе по време на пътешествието

излезе първата статия в голямо германско списание, полудях от обаянието. Хората обичат шури-те неща. Бих казал, че тогава станахме известни, особено в кръговете, свързани с мореплаването. Много компании ми казаха просто да представя списък с необходимите неща и така ни помогнаха да довършим кораба. Само килимите



ПРИКЛЮЧЕНИЕ МЕЖДУ МЕЧТАТА И РЕАЛНОСТТА

Продължава от стр. 1

Испадна в депресия и ние спряхме строежа, докато не си построихме къща до халето, в което работехме. Така тя беше с нас, но основното й занимание се състоеше в чистене, чистене и чистене - не можете да си пред-

РЕАКЦИИТЕ

Реакциите били различни, но в Германия не е толкова странно да си вложиш парите в нещо голямо. Удо и семейството му не са се отделяли от църковния живот, той бил старейшина и като

горе, се питат как да разберат, че Бог ще даде зелена улица на големите им планове. Според някои първият критерий е желанието. Има мечти, на чиято сила просто не можеш да устоиш. В крайна сметка ако никога не започнеш, няма да разбереш дали ще можеш да

струваха 25 хиляди марки. Получихме дори дребни и обувки за всякаво време. Попитах какво да ги правим. Отговориха: „От вас се иска просто да ги носите.“

МЕЖДУ МЕЧТАТА И РЕАЛНОСТТА

Всичко започнало като преследване на една мечта, желание за приключения и удоволствие. Но идеята претърпяла развитие.

„На един втори етап видях, че това ще сплоти семейството. Човек обикновено е прекалено зает с работа, за да има време за децата си, а това беше възможност да работим заедно, да общуваме. Момчетата се запазиха от лоши влияния. Понеже направихме всичко сами, те взеха по някоя занаята в ръцете си, научиха се да се трудят, да бъдат упорити, да преследват целите си. Това им помогна много в ученето и реализацията в живота. А на третия

етап, когато вече пътешествахме по море, се опитахме да помогнем на АДРА в разнасянето на помощи.“

Пътешествието с новопостроената 80-метрова бригаantina „Мараната“ започва през август 1991 г. Понеже нямат достатъчно средства за околосветско пътуване, се насочват към Карибско море. Но само след 6 седмици, докато още заобикалят Германия, загубват радарите си в буря. Налага се престой, ново търсене на пари и поправка. За две години стигат до Дакар, преминавайки покрай Европа и Африка, пресичат Атлантическия океан и от Гранада се отправят за САЩ, където престоят още две години. В Атлантика преживяват второто си корабкрушение, от което последиците са значителни повреди.

„Бог допускаше да попадаме в ужасни морски бури, но всеки път корабът оставаше невредим. Имали сме прекрасни дни, заради които чо-

век си казва, че целият труд си е заслужавал. И точно следващият ден може да се случи толкова лош, че да съжаляваш, че си се захванал. Всичко си има върхове и спадове. Живеем в свят на грях и може би затова мечтата е по-сладка от реалността.

Освен това трябваше да научим трудния урок да живеем заедно - 4 семейства в едно затворено пространство. Знаеше се всичко за всеки, например кой е излял последните домати. Беше трудно време особено за снахите ни, защото те първа свиваха гнезда. Но ако не се бяхме научили на прощение и близост, нямаше да можем да оцелеем.“

КОГА ЦЪРКВАТА ЩЕ ИМА ПАРИ

Когато обикаляли моретата, Удо и семейството му видели много адвентни църкви в плачевно състояние, а хората искали пари за ремонта им. Той отговарял: „Не мога да ви дам, а и Бог не ви дава, защото нямате правилен начин на мислене.“ Същото отговорил и на разярен германец, който му казал, че с толкова пари, колкото са похарчени за кораба, той би построил 50 болници в някоя бедна страна. А правилният начин на мислене според Удо е следният: ако това, което искате, е цел номер едно за вас, то ще стане.

„Преживяхме седем години без свободна минута, без време за приятели, освен ако те самите не идваха на строежа. Когато ми се обади водещият на най-гледаното в Германия телевизионно шоу, го попитах кой е той и какво е това шоу. Беше изумен, че не знам, и, честно казано, преди да ме пусне на екран, провери дали съм съвсем наред. Отговорих му, че през последните 7 години не съм имал време за никаква телевизия.“

Продължава на стр. 6



Удо със синовете си в началото на строежа

ставите колко много дървесина и прах имаше. Това бяха седем луди години.“

ДА ЗАПОЧНЕШ БЕЗ ГАРАНЦИИ

Не си мислете, че е било по-лесно да се купи готова лодка. Не и с такава големина. По онова време това струвало около 7 милиона марки. А Удо нямал пари дори и да строи. Когато имал поръчки за частната си фирма, нямал време, а иначе пък нямало средства.

„Взех дървения материал, пристигаха камион след камион, пълни с махагон. Платих го по-късно. След 6 месеца работа свърши лепилото и пари за ново събрахме от спестовните касички на децата. Но строежът никога не спря. Парите идваха винаги точно навреме, за да продължим. Работехме здраво. Професионалисти ми казаха, че те не биха могли да го построят по-бързо.“

цяло приятелите от църквата в Любек приемали добре идеята.

„През цялото време жена ми не вярваше, че ще се справим. Каза: „Когато свършим кораба, ще знам, че Бог казва „Да“ на твоята голяма мечта.“ Имаше хора, които мислеха, че Бог никога няма да благослови подобна идея. Строях кораб, който никога нямаше да стигне до водата. Бяхме на 7 км от морето, дотам имаше един прекалено тесен участък с гора от двете страни и властите не разрешаваха да отсечем дърветата. Когато ме питаха за пренасянето, казвах: „Не знам. Като му дойде времето, ще видя.“ През лятото на 1990 г. ураган причинил щети в цялата област. Веднага от общината се обадили на Удо: „Господин Грибе, вие ли го поръчахте? Пътят вече не е толкова тесен. Можете да тръгвате.“ Всички обществени служби съдействали на Удо с мо-

ги осъществил. А после обстоятелствата или ти помагат, или те възпират. Макар че в много случаи Бог уважава упоритостта както при започването, така и при борбата с обстоятелствата, и се намесва едва в последния момент. По този сложен въпрос Удо казва:

„Не бях сигурен, че ще потръгне. Не бях богат, започнах без пари, но корабът растеше. Не виждах защо да спра - всеки път, когато имахме нужда, парите идваха. Накрая корабът беше почти завършен и беше погълнал 1,3 милиона марки. Не можех да повярвам, не си го бях представял в началото! Но се нуждаех от още 300 хиляди марки за електриката и останалото оборудване. През цялото време идваха журналисти, но им казвах: „Ще имате историята, когато съм сигурен, че сме готови.“ Все още бях притеснен дали ще завършим. Когато дойде времето и



„Трябваше да научим трудния урок да живеем заедно - 4 семейства в затворено пространство.“